

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม

วันที่ ๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ [คำ]

{หลวงตาเมตตาตอบคำถามปัญหาธรรมจากเว็บไซต์หลวงตา}

“พญานาคมีหรือไม่มี”

(ลูกศิษย์อ่านคำถามปัญหาธรรมที่ส่งเข้ามาทางเว็บไซต์หลวงตา เพื่อกราบเรียนถามหลวงตา) ข้อแรก กระผมขอกราบนมัสการเรียนถามหลวงตาว่า การทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วนั้น ท่านเหล่านั้นจะได้รับส่วนบุญที่เราทำบุญให้จริงหรือ และสิ่งของที่เราทำบุญให้ นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นของที่เรเคยกินเคยใช้ แต่เป็นของที่เรสร้างขึ้นแล้วมีประโยชน์ต่อสังคม เช่น สร้างที่พักเป็นต้น อยากทราบว่าท่านจะได้รับส่วนบุญกุศลที่เราสร้าง และอุทิศให้ท่านหรือไม่ กราบขอบพระคุณหลวงตา

หลวงตา : ถ้ามันไปตกรอกหมกไหม้เสียมันก็ไม่ได้รับ ที่ท่านแสดงไว้มี ไปตกรอกหมกไหม้เสียมันก็ไม่ได้รับ แล้วอันหนึ่งท่านแยกไปอีก แสดงไว้ในตำรา มันชัดในนี้ก็ มี เป็นอยู่ นะ ตามตำราว่าไว้จั้นนะ แต่ก็มาชัดตรงนี้ก็ มี ไม่ใช่ไม่มีนะ แต่ที่ว่าชัดนี้ จะว่าเราเป็นทริฎิมานะ ตาหนีติเตียนอันนั้น หรือคัดค้านสิ่งนั้นมันก็ไม่ใช่ มันมีของมันอยู่จั้น อันนี้มีความจริงอันหนึ่งในนี้ว่าจั้นเถอะ ที่ควรจะชัดมันก็ชัดกัน ที่ไหนที่ไม่ชัดมันก็โล่งไปด้วยกัน มี ดังที่เขาอุทิศถวาย อยู่ในฐานะที่จะได้รับ พวกปรตตูปชีวีเปรต เปรตพวกนี้คอยรับเครื่องไทยทานจากบรรดาญาติมิตรทั้งหลาย อุทิศให้ นี้ได้รับ ร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วเปรตก็มีถึง ๑๓ จำพวก นอกนั้นไม่ได้รับ ได้รับจำพวกนี้

ท่านแสดงไว้ ผู้ไปสวรรค์ ไปอะไรเสีย อันนี้ในตำราเขาว่าไม่ได้รับ ว่าจั้นนะ แต่ มันมีชัดอยู่ในนี้ บุญกุศลบนสวรรค์พรหมโลกนั้นสูงกว่าบุญกุศลที่อุทิศ นี้มันชัด บุญกุศลด้วยกัน คนนั้นคนบุญ คนนี้คนบุญ อุทิศไปถึงกันปุ๊บ เป็นอย่างจั้นนะ ท่านแสดงไว้ในตำรา มี ส่วนผู้ที่ล่วงลับไปนั้นเคยใช้อะไรจำเจอยู่ตลอด แต่เวลาเราไปทำบุญให้ทานไม่ได้เอาสิ่งอย่างนั้นไปให้จะได้รับไหม คำว่าบุญก็คือแก้วสารพัดนึก อุทิศไปให้อันไหนที่เป็นส่วนกุศลที่เหมาะสมกับผู้นั้นจะได้รับแล้ว จะเข้าถึง เหมาะสมกันทันที ไม่ชัดไม่แย้งกัน อย่างที่เราเคยสร้าง เคยทำ อยู่ในบ้านในเรือน สร้างนั้นสร้างนี้ ทำนั้นทำนี้ แต่เวลาตายแล้วไปสวรรค์ เลยกกลายเป็นบ้านหลังหนึ่งขึ้นมา มาชัดกับอันนี้ บ้านหลังนั้นกับเจ้าของมันก็เลยชัดกัน เป็นคู่ความกัน ไม่เคยมีในบุญกุศล บุญกุศลท่านบอกเป็นแก้วสารพัดนึก พอเหมาะพอดีกับผู้ควรจะได้รับตลอด ๆ เมื่อควรได้รับแล้วถึงเลย ๆ เป็นความเหมาะสมกับผู้นั้นทันที ไม่ได้ไปชัดไปแย้งกัน ไม่ชัด ผ่านไปแล้วหรือข้อนี้ เอาว่าไปอีกมีอะไร

(นักวิทยาศาสตร์ชื่อไอส์ไตน์ เขาเขียนว่า คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไม่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ หลวงตาวาจริงหรือเปล่าครับ) พระพุทธเจ้าจริง ไอส์ไตน์สแต่ว่ามาตั้งแต่โคตรพ่อโคตรแม่ไอส์ไตน์มันก็สู้พระพุทธเจ้าไม่ได้ จะมาอวดอะไรภาษาไอส์ไตน์ ก็เลสเต็มหัวใจมัน พระพุทธเจ้าก็เลสไม่มีในหัวใจ พุทธศาสตร์ ธรรมศาสตร์ กับวิทยาศาสตร์มันผิดกันคนละโลก วิทยาศาสตร์เป็นความรู้ของคนมีกิเลส มันจะไไหนก็ตาม ยกหมดทั้งโคตรทั้งแม่มาไก็ตาม มาจามด้วยก็ตาม เข้าใจไหม นี่ก็คือไอจามของโคตรเช่นนี้แหละ มันไม่ได้เหมือนพระพุทธเจ้า ที่ว่าไม่ขัดกันคือเป็นหลักธรรมชาติ มันเข้าใจในเป็นแง่ ๆ ที่เข้าใจ คือหลักพุทธศาสนานี้เป็นหลักธรรมชาติ ตรีษฐ์ในหลักธรรมชาติ สิ่งใดมีจริงยังงี้ ๆ อย่างนี้รู้เห็นตามเป็นจริง สิ่งใดที่ควรแก้ได้ ไม่แก้ได้ ก็แก้ได้ตามหลักความเป็นจริง ๆ ท่านไผ่ไผ่ ไม่ขัดธรรมพระพุทธเจ้า ที่ว่านี้เราก็เคยได้ยิน แต่ไม่ตั้งเป็นปัญหามาถามเรา เราก้ไม่ตอบ เราเคยได้ยินไอส์ไตน์ นี้เรียกว่าเข้าใจหลักธรรมชาติ ไงไหนที่เข้าใจเราก้ยอมรับในหลักพุทธศาสนาของเรา มีอะไรอีก ตอบเสร็จแล้วผ่านไปแล้วไอส์ไตน์ ก็ยกมาหมดทั้งโคตรมันแล้วจะไม่หมดยังงี้ หรือมันมีหลายโคตรอีก มาเอามาอีก เราจะยกโคตรเราใส่วะ เอาว่ามา

(เขาว่าพญานาคมีจริงหรือไม่) โคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยเห็น มันมาถามหาอะไร พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ปฏิเสธพญานาคยังงี้ ก็มีแต่พวกตาบอดเท่านั้นมาหลับตาถาม ที่นี้ เวลาตอบลืมหัดตาตอบมันก็เข้ากันไม่ได้ซี พระพุทธเจ้าลืมหัดตา มาถามลุ่มลุ่มห่า อย่างคนตาบอดเขาก้บอกเขาตาบอด คนตาดีทั้งโลกเขาก้ไม่ปฏิเสธ แต่เขาตาบอดเขาก้บอกเขาตาบอด ก็ยอมให้เขาตามส่วน เราไม่ว่าอะไรแหละ พอพูดถึงเรื่องพญานาค หลวงพ่อผางสำคัญอยู่นะ กับพวกงูพวกพญานาค นี้ละอำนาจวาสนาของคนมีกฐธาคักดานุภาพ ปัจจุบันนี้หลวงพ่อผางขอนแก่น นั้นนะท่านบวชที่หลังเรา ตอนท่านไปเราก้อยู่ที่นั่นวัดนวมน์ ที่ท่านศึกษาปรารภกับหลวงปู่มนั้น ท่านก็เทศน์อย่างเด็ดเดี่ยว นั้นละท่านได้ธรรมะนั้นละมา ใส่เปรี้ยง ๆ ลง ท่านคงเล็งดูแล้ว เหมาะแล้ว ธรรมะจึงไม่มีอ่อนข้อเลย เด็ดตลอดจนจบ ใส่เปรี้ยง ๆ เหมือนคนโกรธแค้นกันมาได้ ห้ากัห้ากัห้ากั ปอมมาก็ปรีไใส่กันเลยว่างั้นเถอะนะ นั้นละผู้ท่านได้อันนั้นมา มาพิจารณาไก็ได้คิดตั้งแต่นั้นมา เอาจนทะเลไป นี้ละองค์นี้หลวงพ่อผาง แล้วก็เล่าถึงเรื่องของเรา

ท่านบอกว่าท่านเคยพบกับเราอยู่ที่นั่น นามน เล่าให้พระทั้งหลายฟัง เพราะตอนนี้เราก้มาขึ้นครูชั้นอาจารย์แล้ว หลวงพ่อผางก้เป็นครูเป็นอาจารย์ไปแล้ว เลยเล่าเรื่องถึงกันเฉย ๆ ที่นี้เวลาท่านออกมาแล้วนี้ งู จระเข้ เหล่านี้ เหมือนกับท่านเป็นครูเลยเฉียว พวกนี้หมอบกัลัวหมด จระเข้ตัวหนึ่งมันอยู่ในสระที่วัดนั้น เราเคยไปแล้ววัดนี้ เวลาเขาไปปลุกกุฎิกกลางน้ำ เวลาเปลอ ๆ คนกำลังทำกุฎิมันมาจับเอาขาละซี ร้องเอ็ก

อ้ากขึ้นเลย พอร้องขึ้นหลวงพ่อดวงก็มา พอมันได้ยินเสียงหลวงพ่อดวงมันจำได้เลยนะ พอลวงพ่อดวงมานี้ไม่ทราบหนีไปไหนกลัว ถ้าได้ยินเสียงหลวงพ่อดวง หมอบเลยกลัว

แล้วที่นี้ไปพักภาวนาอยู่ทางน้ำหนาว นี่ละที่สำคัญนะ มีหลวงพ่อดวงหนึ่งอยู่ทางด้านนั้น เดินจงกรมอยู่กลางวันนะไม่ใช่กลางคืน หลวงพ่อดวงเดินจงกรมอยู่ทางนี้ องค์นั้นเดินอยู่ทางนั้น ภูเขาใหญ่ ใหญ่เท่ากับต้นมะพร้าว มานี้มายกคอขึ้นอ้าปากใส่หลวงตาองค์นี้ ตัวมันใหญ่กว่านี้ ฟังเสียงร้องว้อ ๆ ขึ้น ตอนนั้นก็เดินจงกรมอยู่ “เป็นอะไรวะ” “ภูเขาใหญ่ไม่ทราบมาจากไหน กำลังจะจับผม อ้าปากใส่ผมอยู่นี่” ท่านก็มาแล้วก็เห็นจริง ๆ กลางวันนะ หายก็หายในขณะนั้นเลยต่อหน้าต่อตา เป็นยังไงพญานาคมีหรือไม่มีฟังซิ ผู้เห็นท่านเห็นอยู่อย่างงั้น ผู้หลับตามันก็หลับอยู่งั้น พอมาก็เห็น โอ้ยมันยกคอขึ้น ตัวเท่าต้นมะพร้าว ตัวยาว หลวงตานี้ก็เดินจงกรม ตัวแข็ง มันอ้าปาก มันไม่เข้ามาใกล้แหละ ห่างประมาณสักวาเศษ ๆ มันอ้าปากอยู่อย่างงี้ ตัวใหญ่

ที่นี้หลวงพ่อดวงมา “ไหนมันอยู่ไหน” พอว่าท่านเดินเข้ามาเลยนะ หลวงพ่อดวงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน มันก็อ้าปาก ทางนี้ก็เดินเข้าไป เอามึงจะกินกูหรือ เอาเลย มึงชอบตรงไหนเอาเลย เดินบุกเข้าไปหาเลยเชียะวะ มันกำลังอ้าปากอยู่ พริบเดียวหาย เจียบเลย ไม่ทราบหายไปไหน ตัวใหญ่ ๆ หายเดี๋ยวนั้นเลย ไปเจียบ บอกว่าพญานาคมันมาแกล้งเฉย ๆ ภาวนาเมตตามันไม่ดี นั้นเห็นไหมละ ภาวนามันไม่คอยแผ่เมตตา พญานาคก็มาแกล้งเอาบ้าง นี่หลวงพ่อดวง ตัวใหญ่จริง ๆ ท่านบุกเข้าไปเลยนะ ที่มันอยู่นั้น ท่านเดินไปหาเลย ท่านไม่มีสะทกสะท้าน เอาเลยกินเรา เดินเข้าไปหาตรงนั้น หายวูบไปเลย เจียบเลย ไม่มี หายหมดทั้งตัว มันไปไหนไม่รู้ เวลาออกมาพูดว่ามาแกล้งหลวงพ่อ หลวงพ่อใจดำไม่มีเมตตาจิต มันมาแกล้งเอา

อันนี้ก็เข้ากันได้ ก็เรียนหนังสือเหมือนกันไม่ใช่หรือ ที่พวกพาไปภาวนาไม่แผ่เมตตา พวกเทวดาทั้งหลายเกิดความเดือดร้อน มาแสดงอาการทั้งหลายให้เห็น เป็นกะโหลกหัวผีบ้างอะไรบ้าง และทำพระให้ทั้งจามทั้งไอ เป็นไข้เป็นหนาว วิ่งไปหาพระพุทธเจ้า พระองค์รับสั่ง เวลาไปไม่สบาย “ไม่สบายซิพวกเธอใจดำ พวกเทพทั้งหลายเขาอยู่ที่นั่น เขาได้รับความลำบากลำบาก เขาก็แกล้งเอาบ้าง ไม่มีเมตตาจิต ไปไปเจริญเมตตาจิต ไปอยู่ที่นั่น” ไล่กลับมาที่เก่า ไปคราวนี้เจริญเมตตาจิตชุ่มเย็นหมดเลย อำนาจเมตตาธรรมไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นธรรมชนะโลก สุดยอดอยู่กับเมตตาธรรม ให้พากันจำไว้นะ

เมตตาธรรมคือความอ่อนน้อม ถ้าพวกเราพูดออกมา และมาเป็นสมมุติอย่างนี้ เรียกว่าความอ่อนน้อมทุกตัวสัตว์ไม่เป็นภัยต่อผู้ใดเลย เพราะฉะนั้นจึงเข้าได้หมดเมตตา

ธรรม จะเป็นโหดร้ายมา ทารุณขนาดไหนก็ตาม อำนาจเมตตาดธรรมนี้ไม่มีไปหมด ลบล้างได้หมดเลย พระเหล่านั้นเลยเจริญสมณธรรมได้สำเร็จมรรค ผล นิพพาน เยอะนะ อยู่ในนั้น พวกเทพ พวกเทวดา รุกขเทวดาอยู่บนต้นไม้เขาเคารพเขาก็ลงมาอยู่ข้างล่าง ลำบากลำบาก เพราะพวกนี้เคยอยู่บนไม้ใช้ใหม่ละ พระก็เป็นพระใจดำน้ำขุ่น อยู่นานไป เห็นทำอะไรไม่ได้การณเขาก็เลยกลั่นแกล้งเอาบ้าง พระเหล่านี้เป็นหวัด เป็นไอ เป็นอะไร เป็นไข้บ้าง บางที่เป็นกะโหลกหัวผิมาอยู่ทางจงกรมบ้าง อะไรบ้าง เขาแกล้งทำต่าง ๆ พอไปหาพระพุทธเจ้า พระองค์รับสั่งไล่กลับมาที่เก่าเลย ให้เจริญเมตตาอย่างนั้น ๆ เหตุการณ์ทั้งหลายจะเปลี่ยนไปหมด มากก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

พูดถึงเรื่องหลวงพ่อดวงที่ว่างใหญ่นั้นก็เห็นประจักษ์อย่างนั้นแล้ว ปรินิพพาน เจริญ ไม่ทราบไปไหน ทั้ง ๆ ที่ท่านเดินบุกเข้าไปหาเลยนะ ไม่มีสะทกสะท้าน เอาเลย ต้องการอันไหนเอาเลย เดินเข้าไปหามันพริบเดียวหมดเลย ไปไหนไม่รู้ จึงได้มาสอน หลวงพ่อ ที่ถ้ำนั้นอีกเหมือนกันนั่นแหละพระไปอยู่ก็เป็นพระขลัง ๆ ไปอยู่แทนที่จะเจริญเมตตาภาวนาชำระจิตใจตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า กลับไปทำแต่ของขลัง ทำนั่น ทำนี้มีแต่ของขลัง ๆ แบบโลกแบบกิเลสตันตันไปหมด พวกเทวดาทั้งหลายเขาก็รำคาญ แทนที่จะเป็นศีลเป็นธรรมให้ได้รับความร่มเย็นยิบ ๆ แยะ ๆ ก็ไม่มี ดีไม่ดีมีพระสอง สามองค์ไปก็ไปทะเลาะกัน สร้างความรำคาญให้เขามาก เขาก็มาดลบันดาลให้พระเหล่านี้หนีจากนั้นเลย

พระองค์ไหนมาถ้าไม่เป็นศีลเป็นธรรม พวกรุกขเทพเหล่านั้นเขาหาอุบายขับไล่ อยู่ไม่ได้ จนรำลือสถานที่นั้น นี่ก็ทางน้ำหนาวเหมือนกัน นี่ก็หลวงพ่อดวงไปอยู่ พอมัน นานมาจนรำลือว่าที่นั่นมันแข็งอะไรต่ออะไร ทางภาษาภาคอีสานเขาเรียกมันเข็ดมันขวาง ทางนี้เรียกว่ามันแข็งมันแรง เวลาท่านไปอยู่ที่นั่นเขาก็บอกเลยอยู่ที่นั่นอยู่ไม่ได้นะ เป็น อย่างนั้นอย่างนี้ เป็นก็เป็นเถอะ ท่านไม่สนใจแหละ จะพักที่นี้ เวลาพักแล้วท่านไม่ใช่ พระขลังแบบนั้นซิ ท่านเป็นอรรธเป็นธรรม ไปอยู่ที่นี่พวกเทพทั้งหลายเข้ามาหา เขามา เล่าเรื่องถึงพระองค์นั้นให้ฟัง เล่าเรื่องพระที่มาอยู่ที่นี้ให้ฟัง เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ เขาเล่าให้ฟัง

ตกลงเรียกว่าเทวดาเล่าให้ฟังเสียเอง ประชาชนสู้เทวดาเล่าให้ฟังไม่ได้ ประชาชนว่ามานี้ทะเลาะกันเรื่องนั้นเรื่องนี้บ้าง แยกกันไป องค์ไหนมาก็มาทะเลาะกัน มาหาแต่ของขลัง ๆ ทำตระกุดบ้าง ทำอะไรทุกอย่างอะไรที่มันขลัง ๆ แล้วก็แยกกันไป มามีหลายพวกแล้วนะพระ อยู่ที่นี้ไม่ได้ เขาว่านั่นประชาชน แต่เวลาเทวดามาพูด เทวดา นี้ละทำเอา มาแล้วมาทำตั้งแต่ของอย่างนั้น ของสกปรก เทวดาเขายังรู้ของสกปรก พระ ทำไม่ไม่รู้ เขากลั่นแกล้งเอาบ้าง เลยแตกหนี ที่นี้เวลาท่านมาอยู่ที่นั่น ขอนิมนต์ไม่ยอม

ให้ท่านหนีไปไหน อยู่ที่นี่ ที่นี้มีความชุ่มเย็นไปหมดทุกแห่งทุกหน ท่านก็อยู่นาน อยู่สถานที่นั้น และต่อไปก็ดูเหมือนเป็นวัดขึ้น เราก็ลืม ๆ ตอนนั้น หากทราบตั้งแต่ไปอยู่ที่แรกอยู่ไม่ได้ แต่ท่านไปอยู่ได้จนกระทั่งพวกเทพทั้งหลายเขาอาราธนาขอมนต์ท่าน ไม่อยากให้ท่านหนี เขามีความชุ่มเย็นเป็นสุข ทุกสิ่งทุกอย่างราบรื่นดีงามไปหมด ท่านมาพักอยู่ที่นี้ร่มเย็นมาก วังนี้ ไม่อยากให้ท่านไปไหน ท่านก็รู้สึกว่าจะพักอยู่นานอยู่นะ ก็เห็นใจเทวดาเหมือนกัน เรื่องพญานาค ฟังรียัง ตอบกันเดี๋ยวนี้

(มีอีกข้อครับผม พระบางรูปเขียนประวัติตัวเอง และบอกว่าบรรลुरुธรรม และมีผู้หลงเชื่อมากมาย มีบางคนไม่เชื่อก็ถอยห่างออกมา แต่ผู้ที่หลงเชื่อ ถามว่าอย่างนี้เรียกว่าเป็นกรรมของสัตว์ได้ไหมครับ) สัตว์ตัวไหนเราก็อยากถาม ถ้าสัตว์ตัวไปเชื่อกับเขาก็เป็นสัตว์ตัวนี้แหละ ถ้าสิ่งเลวร้ายนี้มันเชื่อง่าย ลูกศิษย์หลงตาบวนี้มิแต่พวกเชื่อทั้งนั้น ๆ เราจึงไม่อยากตำหนิคนอื่น ถ้ามาตำหนิมาตำหนิลูกศิษย์เราเสียเอง เขามาว่าก็มาว่าลูกศิษย์เราเอง เราเขกกบาลมันก็ได้ จะไปว่าคนอื่นไม่ได้นะ ไม่ใช่ลูกศิษย์เรา ลูกศิษย์เรามันหูเบาเชื่อง่าย ใครพูดยังงั้นมันก็เชื่อ ๆ ส่วนที่มีเหตุผลต้นปลายที่จะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ให้ยึดให้ถือมันไม่ค่อยเชื่อ ก็เลสมันปิด ๆ อยู่ภายใน ถ้าอย่างงั้นมันเชื่อ แต่ก็อย่างว่า ถ้าเรื่องของจริงกับของปลอม ของปลอมมันไม่นาน มันเป็นของมันไปเอง ถ้าของจริงแล้วคงเสี้ยนคงวาหนาแน่นตลอดไป ก็เท่านั้นมีอะไรอีก

(ผู้ถามกับเพื่อนไปเจองูคาบกบเอาไว้แต่ยังไม่ตาย กบก็ร้องหาคนช่วย เพื่อนเอาไม้ไปเขี่ยให้งูเกาะ เพื่อนอีกคนบอกว่าไม่ถูก เพราะว่าเขาหากินโดยสุจริตตามวิสัยสัตว์ของเขา กราบนมัสการถามหลวงตาว่า โปรดเมตตาช่วยชี้แนะความถูกต้องด้วย เพราะเรื่องนี้ก็พบเห็นกันอยู่ทั่ว ๆ ไป) อ้อ อันนี้ไม่ต้องพูดงูกับกบละ อย่างไอ้หมีเราอยู่ในศาลานั้นมันขู่คำรามใครไม่เรียหวาดเอาเลย ถ้าผิดแล้วเราตีไอ้หมีเรา มันขู่คำรามเขาไม่ถึงกับงูกับเขียดได้กัดกันอย่างงั้น เพียงขู่คำรามไม่เรียหวาดแล้วไอ้หมีเปิดเลยตอบแล้วใช้ไหม เท่านั้นแหละไม่ตอบมาก ตอบอะไรมากมาย

หมดปัญหาแล้วไม่ใช่หรือ หายสงสัยแล้วไม่ใช่หรือที่พูด หรือใครมาด้วยกันจับมกกัดกันให้หมดอยู่ในนี้ละ ถ้าว่าการอยู่ด้วยกันนี้ไม่ดี สู้กัดกันไม่ได้ ปิดประตูแล้วให้กัดกัน ให้หลวงตาบวเป็นผู้ชำระหมากัดกันนี้ หลวงตาจะชำระแบบไหนท่านทั้งหลายคอยฟังก็แล้วกัน เอาละพอ เข้ากันได้ไหมที่ว่า (ได้ครับ) เอาละเข้ากันได้ก็ผ่านไปเลยหมดแล้วหรือปัญหา (หมดแล้วครับ) อ้อ หมดแล้ว

ตรงสำคัญตรงโคตรนะนะ จะได้ออกทั่วโลก อย่ามาถามนะ แบบเรา มันไม่มีนะ สูงต่ำอะไร มันตรงเป้งเลยนะ อะไรเป็นน้ำหนักรจะเอาเข้ามาทันที ที่ว่าโคตรว่าแซ่เราไม่ได้มีเจตนาเรื่องหยาบซ้าลามกนะไม่มี อย่างนั้นไม่มี ในธรรมไม่มี ท่านเอาน้ำหนัก

ต่างหาก คือคนธรรมดาคนหนึ่งสองคนไม่มีน้ำหนัก โคตรแหม่นน้ำหนักมาก รักสงวนมาก เท็ดทูนมาก ไซโหม เอาตัวนั้นมา ยกมาตีทางนี้ หมายความว่าอย่างนั้นต่างหาก

เรื่องเหล่านี้มันเป็นเรื่องของคนตาบอดสุดวิสัยนะ คนตาดีอยู่มีวิสัยธรรมดา เหมือนเราคนตาดีด้วยกันไปไหนอยู่ในวิสัยธรรมดา แต่คนตาบอดสุดวิสัยไปหมดนะ ส่วนที่เห็นมันไม่เห็นเสีย คนหูหนวกควรได้ยินมันไม่ได้ยินเสีย สุดวิสัยของมัน แต่คนตาดีอยู่ในวิสัย ควรเห็นเห็นทันที ควรได้ยินได้ยินทันที เป็นธรรมดา มันก็ขัดกันอยู่ เพียงเท่านั้นเอง จะเอาคนตาดีมาแข่งคนตาบอด เอาคนหูหนวกมาแข่งคนหูดีไม่ได้ ต้องปล่อยไว้ตามสภาพของใครของเรา อย่างที่สิ่งเหล่านี้มีแต่คนตาดี โลกวิทูทั้งนั้นแสดงไว้ทั้งหมด ไม่มีองค์ไหนคัดค้านองค์ใดเลย

แม้แต่สาวกที่ไปเจอเข้ามาอย่างนี้ก็เหมือนกัน พอมาเล่าทูลถวายพระพุทธเจ้า เอ้อ อันนี้เราเห็นแล้วตั้งแต่นั้น ๆ ถ้าไม่มีอะไรท่านก็เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เห็นด้วยกันมันก็ค้านกันไม่ได้ คนหนึ่งตาบอด คนหนึ่งตาดี มันค้านกันวันยังค่ำ พวกเราพูดอะไรมันก็ค้านกันอยู่ในนั้น เพราะมันไม่เห็น และมันเอาความไม่เห็นเป็นใหญ่เป็นโต เป็นอำนาจบาตรหลวง มันไม่ยอมรับความจริง ท่านผู้รู้ผู้เห็นท่านรู้ตามความจริง เห็นตามความจริง ท่านไม่ได้ฝืนอะไร พวกนี้พวกฝืน มันต่างกันนะ

พวกสัตว์ยังตาบอด ยิ่งหนายังแน่นขึ้นทุกวัน ๆ สิ่งทั้งหลายนี้จะถูกความตาบอดหนาแน่นก็ตกลงเหยียบบลง ๆ หมด เรียกว่าแร่ธาตุที่มีคุณค่ามหาศาลจะถูกเหยียบย่ำทำลายลงด้วยฝ่าเท้าของคนกิเลสหนาปัญญาหยาบ เหยียบบลงเรื่อย ๆ อย่างทุกวันนี้ไม่เห็นเหรอ เทศน์บางที่ยังออกจנדแล้วดูสลดสังเวช วาจ์เลยก็ว่า เราเทศน์บนธรรมาสน์ก็เอาความจริงออกเทศน์ ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามผู้ใด รู้เห็นตามความจริง พูดออกมาตามความจริง ถึงกับขึ้นเกิดความสลดสังเวช ก็มันไม่มีกิริยาอาการของอรรถของธรรมแทรกเลย มีแต่เรื่องกิเลสเต็มเนื้อเต็มตัว แสดงออกที่ไหน ๆ มันมีแต่อย่างงั้น ศาสนามันอยู่ที่ไหนนะ มันไม่มองเห็นเลย มันมีแต่ลมปาก

เมื่อถามถึงศาสนาอะไร ถือศาสนาพุทธ ก็มีเพียงลมปาก หัวใจไม่ได้เป็นพุทธ มันเป็นส่วนเป็นถ่านอยู่ตลอดเวลา ศาสนาไม่ใช่ส่วนถ่านมันก็เข้ากันไม่ได้ มันสลดสังเวชนะ ยิ่งหนาขึ้นทุกวันนะ แล้วผู้ที่จื่อพินมีใครบ้างมารื้อพิน สำคัญตรงนี้นะ มีแต่ต่างคนต่างเหยียบไปด้วยกัน เหยียบบรรดเหยียบบรรดไปด้วยกัน ฝ่าฝืนหลักธรรมหลักวินัย หลักศาสนา ทั้งพระทั้งฆราวาสต่างคนต่างหนาด้วยกัน ความหนานั้นละมันลากเข็นลงไปให้เหยียบให้ย่ำทำลายของดีทั้งหลาย จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือติดตัว พระเจ้านี้สร้างความชั่วช้าลามกหนาแน่นมากกว่าฆราวาสเรามีน้อยเมื่อไร เอาเพียงฝ่าเท้าเหยียบมาครอบเฉย ๆ

นี่เอาความจริงมาพูด ก็เลสมันไม่ได้บวชนี่นะ บวชแต่คนเฉย ๆ บวช อุปัชฌาย์ อาจารย์ก็บวชแต่กิเลสมันอยู่เบื้องหลัง มันไม่ได้บวช บวชไปแล้วกิเลสมันไม่อายุบาป อยากทำอะไรมันก็ทำ บิบบหัวใจพระที่บวชแล้วให้ทำตามความชอบใจของมัน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีหิริโอตตปปะ และสร้างบาปสร้างกรรมหนามากยิ่งกว่าโยมพระเรา นี่เอาหลักความจริงมา ผู้ดีเราไม่ว่า ผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักของพระจริง ๆ แล้วนั้นเราขมเขย เกิดทุนตลอด ไอ้ที่เวลานี้ไม่มีใครเอามาพูด มันมีอยู่จะไม่เอามาพูดได้ ยังไง ของมีอยู่ด้วยกันก็ต้องเอามาพูดซิ เลวร้ายขนาดนั้นนะ

บวชเข้ามาแล้วแทนที่จะมีหิริโอตตปปะ ละอาย กลัวต่อบาปต่อกรรม สำรวม ระวังในอรรถธรรมในวินัย มันไม่ได้เป็น ดีไม่ดีเอาเพศของตัวเองนี้เป็นเจ้าอำนาจบาตร หลวง ไปไหนเลยกลายเป็นความเย่อหยิ่งจองหองว่าเราเป็นพระ ๆ ใครจะไปทำอะไร ๆ อย่างนี้ใครเขาก็ไม่กล้าแตะ เขากลับบาป ประชาชนเขายังกลัวบาป ตัวเองหัวโล้น ๆ ผ่าเหลี่ยม ๆ ไม่กลัวบาป มันก็สนุกทำชั่วไปได้ละซิ เพราะฉะนั้น จึงไม่นิยม ในนรกไม่มี ว่าพระ ว่าฆราวาส ว่าสัตว์ตัวใดทำกรรมเอาไว้ ตกนรกได้แบบเดียวกันหมด ไม่มีคำว่า พระว่าโยม ทำชั่วลงไปแบบเดียวกันหมด เป็นอย่างนั้น

ทำดีก็เหมือนกัน ไม่มีฆราวาส ไม่มีพระ ไปดีด้วยกันหมด ถ้าทำชั่วแล้วเลวด้วยกันหมด ไม่มีอะไรที่จะแม่นยำยิ่งกว่าคำสอนของพระพุทธเจ้า พิจารณาไปตรงไหน คำนึงไม่ได้เลยนี่ซิ พิจารณาด้วยภาคปฏิบัติละซิ เพียงเราคาดเราหมายไปเฉย ๆ อันนั้น มันก็เป็นอีกแง่หนึ่งโลกหนึ่ง แต่ภาคปฏิบัติที่จับความจริงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งรู้เห็นความจริงขึ้นมา รู้ยังง ใจเห็นยังง ใจ เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้แล้วเห็นแล้ว ๆ ทั้งนั้น ๆ ไม่ว่าจะรู้กิเลส ละกิเลส ไม่ว่าจะรู้สิ่งภายนอกทางดีและชั่วต่าง ๆ มันรู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ถ้าสิ่งที่ควรละก็ละได้จริง ๆ เช่นกิเลสในหัวใจ ผู้ปฏิบัติธรรมถึงขั้นอรหัตต์ นี้ที่ละกิเลสได้ พระพุทธเจ้า กิเลสมีพระพุทธเจ้าก็บอกว่ามี ละกิเลสก็ละตัวที่มันมีอยู่นั้นแหละ จนกระทั่งกิเลสไม่มี เป็นพระอรหัตต์ขั้นมาก็เป็นตามทางของศาสนาที่สอนไว้ ผิดที่ตรงไหน ไม่ผิด

ออกไปนอกไปในอะไรเหมือนกันหมด คำสอนอันนี้ เอกนามก็ ไม่มีสอง ทรงหยั่งทราบตลอดทั่วถึง แม่นยำไปหมด จึงไม่มีศาสนาใด ๆ ที่จะมาแข่งได้ว่างั้นเลย พุทธศาสนาแม่นยำมากที่สุด ไม่มีคลาดเคลื่อนจากหลักความจริงเลย ตรงเป้ง ๆ สอนลงที่หัวใจเสียด้วย หัวใจเป็นตัวติดตัวดิน แล้วฝังจมอยู่นั้น ทั้งกิเลสทั้งธรรม อยู่ในหัวใจดวงเดียวกัน พระพุทธเจ้าก็บอกว่าฝังอยู่ที่นี้ ให้แก่ตัวนี้ แก่กิเลสที่มันอยู่ภายในใจ มันแสดงฤทธิ์เดชของมันไปตามอารมณ์ของกิเลส ธรรมเกิดอยู่ภายในใจแสดงฤทธิ์ แสดงเดชไปตามเรื่องของอรรถของธรรม

ถ้าเป็นเรื่องของอรรถของธรรมก็พาคนให้ดิบให้ตี เจตนาการพูดการจา การทำ ดีไป ๆ นี่คือธรรม ไปตามสายของธรรม ถ้าไปตามสายกิเลส ไม่ว่าจะคิด จะพูด จะทำ ไปตามสายของกิเลสต่ำลง ๆ ชั่วช้าลามกทั้งนั้น แก่ตรงนี้ เช่นอย่างแก็กิเลสหมดแล้ว ความชั่วก็ไม่มี ท่านจะไปทำความชั่วหาอะไร มันไม่มีความอยากทำความชั่ว ในหัวใจ ของท่านก็ไม่มี ความชั่วพอจะเป็นต้นเหตุให้อยากทำชั่วเพิ่มเติมเข้าอีกท่านไม่มี อย่างใจ พระอรหันต์เอาอะไรไปให้ท่านมัวหมองท่านไม่มี เป็นอฐานะแล้ว ตายท่านก็ตายด้วยความไม่มีอะไร

เขาจะดูต่ำกว่ากล่าวนิทาน อะไรแบบไหนก็ตาม หรือโจมตีท่าน ว่าไฉนก็เป็นเรื่อง ปากของเขา ท่านไม่ไปสนใจกับกรรมชั่วที่เขาสร้างขึ้นมา ท่านดีอยู่แล้วท่านไม่มีอะไร ใครสร้างขึ้นมาก็เป็นเรื่องกรรมของผู้นั้น สร้างดีสร้างชั่วเกิดขึ้นจากกิริยาของจิตที่แสดง ออกมาตั้งแต่เริ่มคิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี เจ้าของเองเป็นผู้สร้าง แล้วใครจะเป็นผู้รับ กรรม ก็เจ้าของเป็นผู้สร้าง เจ้าของเป็นผู้รับกรรม เรียกว่า กัมมสฺสโกมฺหิ กรรมเป็น ของเราเองผู้สร้าง พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านไม่มีอะไรกับใคร ถึงใครจะมาว่า อะไรมันก็เป็นเรื่องของเขาทั้งหมด ไม่ใช่เรื่องของท่าน ท่านไม่มีอะไร ท่านไม่ก่อกวน ท่านไม่มีก็ไม่มี

นี่จึงได้พูดอยู่เสมออย่าแล้วอย่าเล่า เรื่องพุทธศาสนานี้เอกเลยนะ ไม่มีแล้วในโลก สามโลกนี้ไม่มีเหมือนพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ อันนี้เป็นแบบ เดียวกันเป้งเลย เดินตามแถวกันมาเลย แล้วยังเล็งญาณอีกด้วย พระพุทธเจ้าองค์นี้ เล็ง ญาณเอาไว้ ๆ ต่อจากนั้นจะเป็นอย่างนั้น ๆ ก็เป็นไปตามนั้น องค์นี้มาตรัสรู้ก็เล็งญาณ เอาไว้ ๆ ญาณของท่านเป็นญาณหยั่งทราบ เอกนามก็ คือหนึ่งไม่มีสอง แน่ แม่นยำ โดยถ่ายเดียว เป็นอย่างนี้ด้วยกัน พระพุทธเจ้าองค์ไหนตรัสรู้ก็มีพระญาณหยั่งทราบ เหมือนกัน ๆ ไปหมด อย่างที่ว่าพระอริยมตไตรย ในภัทรกัปนี้ก็มีพระพุทธเจ้ามาตรัส รู้ห้าองค์ กกุสันโธ โภจนาคมน์ กัสสปโคตโม อริยมตเตยโย ท่านก็รับสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว

พระอริยมตไตรยนี้เป็นพระเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัติอยู่สี่หมื่นปี รัยะนั้น อายุของสัตว์โลกมีอยู่ถึงแปดหมื่นปีนะ ท่านครองราชย์สมบัติอยู่สี่หมื่นปีเสด็จออกทรง ผนวช เพียง ๗ วันตรัสรู้ธรรมขึ้นมาในต้นไม้ เขาเรียกต้นอะไร เราลืม บำเพ็ญง่าย ตรัส รู้เร็ว แล้วครองศาสนาอยู่เป็นเวลาสี่หมื่นปี พอนิพพานแล้วศาสนาไปพร้อมกันหมด เลย ท่านก็บอกไม่ยากเหมือนเรา เราลำบากลำบาก อายุของเราเพียง ๘๐ ท่านก็พูดไว้ แล้ว ๘๐ พอถึงกาลเวลาก็ ๘๐ เห็นไหมละ เสด็จไปเลย ถึงวันนั้นแล้วเสด็จ เดือน ๓ เพ็ญ เป็นวันปลงพระชนมายุ ลั่นพระวาจาว่า จากนี้ต่อไปอีก ๓ เดือน เราจะตาย

ความหมายว่าฉัน คือไปถึงเดือน ๖ เพ็ญ

พอเดือน ๖ เพ็ญ เสด็จไปเลยเห็นไหมล่ะ สะทกสะท้านอะไร เสด็จไปตามพระ
ญาณหยั่งทราบว่าจะต้องปรินิพพานในวันเดือน ๖ เพ็ญ พอไปถึงสวนมัลลกะษัตริย์ เมื่อ
เขาทูลถามว่ามายังไง จะมาตายที่นี้ในคืนวันนี้ นั่นเห็นไหมล่ะ เขาก็จัดที่จัดฐานรับรอง
ท่าน ท่านบอกว่าท่านจะมาตายที่นี้ในคืนวันนี้ สั่งไว้ขนาดนั้น ผิดไหมล่ะ พอถึงนั้นแล้ว
ในคืนวันนั้นก็มิพราหมณ์สักทะ พราหมณ์คนนี้ก็เป็นพวกชาติอริยกะเหมือนกันกับ
พระพุทธเจ้า แต่เป็นรุ่นแก่เหมือนว่าเป็นปู่เป็นย่า พระพุทธเจ้านี้เป็นลูกเป็นหลาน ถึง
จะเป็นชาติอริยกะเหมือนกันก็อ่อนในชาติ เป็นลูกเป็นหลานเสีย ก็ถือทิฐิมานะไม่ยอม
ฟังเสียง ไม่ยอมเชื่อ มาถามลูกถามหลานมันเสียเกียรติ ความหมายว่าฉันแหละ ไม่ถาม
ตลอดมา พระองค์ก็ทรงทราบ

จนกระทั่งถึงวันแล้วก็เส็งญาณดู พราหมณ์แก่คนนี่คนหนึ่งจะได้บรรลุธรรม
พอเสด็จมาถึงที่นั่นแล้ว พราหมณ์คนนี้ก็ลงใจ เอ้อ นี่เป็นวันสุดท้ายของพระสมณโคดม
พระพุทธเจ้าเราที่จะมาปรินิพพานวันนี้ ท่านรับสั่งอะไรไม่เคยผิดเคยพลาด วันนี้ท่านก็
รับสั่งท่านจะมานิพพานในคืนวันนี้ เราแต่ก่อนก็ถือทิฐิมานะ ว่าเราแก่กว่าแม่เป็นชาติ
อริยกะ ก็เราเป็นชั้นปู่ ย่า ตา ยาย จะไปถามเด็กไม่เหมาะสม ที่นี้ท่านก็จะปรินิพพาน
แล้ว ถ้าเราไม่ถามเวลานี้จะถามเวลาไหน ปลงใจลงได้เลย เอาไปถาม คราวนี้เป็นคราว
สุดท้าย พอไปถูกพระอนานนท์ห้ามไม่ให้เข้าเฝ้า ว่าเวลานี้พระองค์ทรงเพียบมากแล้ว
พระองค์รับสั่งทันที ทราบว่าแกมา “ให้มา เรามาที่นี้เพื่อพราหมณ์คนนี่แหละ”

พอมาก็มาถามถึงเรื่องศาสนาต่าง ๆ เพราะโลกมันมีหลายศาสนามาตั้งเดิมนะ
ศาสนาไหนก็ว่าแต่ศาสนาของตัวเองดี ก็เลยไม่ทราบจะยึดเอาศาสนาไหนเป็นหลักเป็น
เกณฑ์ มาทูลถาม เอ้อ เวลาของเรามีน้อยอย่าถามเรามากไปเลย ศาสนาใด ๆ ท่านไม่
บรรยาย ศาสนาใดที่มีมรรคแปด มีอริยสัจ ศาสนานั้นแลจะทรงมรรคทรงผล สมณะที่
หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ จะมีในศาสนานั้น สมณะที่หนึ่งได้แก่พระโสดา ที่สองพระ
สกิทาคา ที่สามได้แก่พระอนาคา ที่สี่ได้แก่พระอรหันต์บุคคล อยู่ในศาสนานี้ที่มีมรรค
แปด อริยสัจสี่ ทรงสั่งสอนย่อ ๆ แล้วรับสั่งให้พระอนานนท์ไปบวชให้เสีย บวชแล้วให้
บำเพ็ญได้เป็นพระอรหันต์ปัจฉิมสาวก พร้อมกับการตายของเรา ให้พระอนานนท์บวชให้

พอบวชให้แล้วก็รับสั่ง “อย่ามากังวลกับเรื่องความเป็นความตายของเรา ให้
พิจารณาเรื่องความเป็นความตายของตัวเอง ซึ่งเป็นอริยสัจ พิจารณาเรื่องความเป็น
ความตายของตัวเอง อริยสัจอยู่นั้น มรรคแปดอยู่ที่นั่น” สอนลงไปทีนั้น “ให้ไป
บำเพ็ญ ไม่ให้มากังวลกับเรา จะเป็นจะตายเมื่อไรไม่ต้องกังวล ให้บำเพ็ญสมณธรรม”
ก็บำเพ็ญในคืนวันนั้น บรรลุธรรมปั้งขึ้นมาเป็นอรหันต์ แล้วเป็นกาลเวลาเดียวกันกับ

พระพุทธเจ้าปริณิพพาน นั่นก็เลยเป็นปัจฉิมสาวกองค์สุดท้าย

เห็นไหมล่ะรับสั่งจะมามีตายวันนี้ก็เลยตายอย่างนั้นจริงๆ เป็นอย่างนั้นผิดพลาดที่ ไหนลงได้รับสั่งแล้ว ไม่มีผิดพลาด พระญาณหยั่งทราบ นี่พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศ เลอสุดยอดแล้ว เรายังเรียกว่าตัดครองเลย เราไม่มีแม่เมิดหินเมิดทรายที่จะค้ำพระ โอวาทของพระพุทธเจ้าได้แม่นิดหนึ่งไม่มีเลย ปฏิบัติไปตรงไหน รู้ตรงไหนมันยอมรับ ง่ายๆ เมื่อยอมรับแล้วก็ไปพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้ว มันก็เป็นซ้ำซ้ำอีกเป็นสอง ง่ายๆ เจ้าของรู้ เจ้าของยอมรับ แล้วยังพระพุทธเจ้าเป็นสักขีพยานอีก ทรงสอนไว้เรียบร้อย แล้วที่รู้ที่เห็นนี้ ไม่ใช่เพิ่งมารู้มาเห็น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้ว ง่ายๆ แล้วมันจะค้ำกันได้ ที่ไหนล่ะ

ความจริงในหัวใจมันก็ไม่ค้ำตัวเอง พระพุทธเจ้าก็ทรงรู้แล้วเห็นแล้ว สอนไว้ เรียบร้อยแล้ว มันก็จะไปค้ำที่ไหนอีก นั่นยังเป็นศาสดาเอกอีกด้วย ท่านว่าอะไรไม่มี ผิดผิดพลาดเป็นอย่างนั้น สอนอย่างแม่นยำ เป็นแถวเป็นแนวเลย นี่เรียกว่าขีดเส้นตาย เลยนะกับพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า หัวใจเราขีดเส้นตายไปเลย ไม่มีอะไรมาแยก ไปได้เลย แยกหัวใจเราจากพุทธศาสนา นี่ไม่มีอะไรจะมาแยกไปไหนได้เลย เรียกว่า แนวเลย มอบหมดทุกอย่าง เรียกว่ายอมรับหมด ตัดครองได้เลย ตายยอมตายไปเลย ไม่มีอะไรเสียดาย มันแน่นอนขนาดนั้นนะ

ที่นี้เวลารู้ทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็แน่ออยู่ในหัวใจ แน่ไปทางไหนมันก็เป็นสักขีพยาน กัน เป็นความจริงเหมือนกัน ง่ายๆ ก็ไม่ทราบจะไปสงสัยอะไร มันแน่ออยู่ในนี้แล้วไป ตรงไหนก็แน่ออย่างเดียวกัน ไม่ว่าข้างนอกข้างในแน่อแบบเดียวกัน แล้วจะไปค้ำกันได้ ที่ ตรงไหน มันก็ยอมรับซิ นี่เรามีวาสนาจะได้มาพบพุทธศาสนา ศาสนามีเต็มโลกเต็ม สงสาร มีมากต่อมาก

วันนี้ก็เอาอันนี้เป็นเทศน์ไปเลย มันก็ลงแล้วออกทางอินเทอร์เน็ตแล้วนะ ขอให้ พากันสืบทอดให้ได้นะ พุทธศาสนาของเราเอกที่เดียว สืบทอดให้ได้จากภาคปฏิบัติของ เรา อยู่เป็นฆราวาสเหี้ยเรือ่นก็ให้ปฏิบัติศีลธรรมตามเพศของตน ผู้บวชเป็นพระก็ให้ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตามจารีตของพระ อย่าให้คลาดเคลื่อนในหลักธรรมหลักวินัย เรา จะอบอุ่นตลอดไป ไปที่ไหนมีศาสดาติดตัว ง่ายๆ ติดใจ ติดมรรยาท ก็ธรรมวินัยนั้นแหละ เป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย “พระธรรมและพระวินัยนั้นแหละจะเป็นศาสดาของเธอ ทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว” ก็เมื่อเรามีความสำรวมอยู่ในธรรมและ วินัย ระมัดระวังนี้ก็เท่ากับเราตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา ไม่ห่างเหินพระองค์ เลย ตลอดมรรค ผล นิพพาน ติดกันไปด้วย

ถ้าห่างจากนี้จับชายจิวรก็ไม่เกิดประโยชน์ เกาะชายจิวรไปจิวรขาดเฉย ง่ายๆ เราก็

ตกตมลงนรกตามเดิม จีวรขาด จีวรไม่ยอมตกนรกด้วย จีวรขาดแล้วตกแต่เรา ถ้าฝ่าฝืนธรรมวินัยก็คือฝ่าฝืนองค์ศาสดา เหยียบย่ำทำลายศาสนานั้นเอง คือธรรมวินัยนั้นและเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย ท่านบอกไว้ชัดเจนมากแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงให้เกิดหลักธรรมหลักวินัยนี้ไว้ สอนไว้ถูกต้องแล้ว นี่เป็นองค์แทนศาสดา พระอานนท์ก็ไปทูลอาราธนาให้ทรงพระชนม์อยู่ตั้งหลายปีหลายเดือน “อานนท์จะมาหวังอะไรกับเราอีก อะไรๆ เราก็สอนหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นี่ก็ยังไม่เหลือแต่ร่างกระดูก จะมาหวังอะไรกับเราอีก”

ที่แรกก็ขู่เสียก่อน ครั้นต่อมาจึงมาลอบโยนบ้าง “เออ อานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นและจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว” และรับสั่งอีก “อานนท์ เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยที่เราประกาศสอนไว้ ซึ่งเป็นองค์ศาสดาของเราด้วยแล้วนี้อยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์” ก็อยู่กับข้อปฏิบัติ เข้มทิศทางเดินนี้ซ้มนรรค ผล นิพพาน ปฏิบัติตามนี้จะไปไหน ก็ต้องไปมรรคผล นิพพาน เพราะศาสดาสอนเพื่อมรรค ผล นิพพาน พระองค์จะปรินิพพานไปแล้ว คำสอนนี้ชี้แนวบอกอยู่อย่างนี้ เป็นศาสดาแทนพระองค์ ชี้บอก ก้าวเดินตามนี้ก็ถึงวันนี้เอาเท่านั้น วันนี้เป็นตอบปัญหาบ้าง พุทธธรรมะปลีกย่อยเท่านั้นพอ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th